

[Frank Jensen]

At igangsætte målrettede erhvervspolitiske initiativer med det sigte at nedbringe rentebyrden for udvalgte vækstområder i erhvervslivet.

Disse initiativer skal naturligvis holdes inden for en samlet ansvarlig udgiftspolitik, som er det grundlæggende omdrejningspunkt i regeringsgrundlaget.

At genskabe den økologiske balance i samfundet. Miljøhensynet skal indgå i alle politiske initiativer, hvor det er relevant.

Kan den nye regering indfri forventningerne på disse områder – det forventer vi og tror vi at den kan – har den været en succes, som vælgerne vil give et fornyet mandat ved det kommende folketingsvalg i løbet af 1994.

Den opgave, der står lige for som en hovedopgave, er at sikre et ja ved den forestående folkeafstemning om EF. Danskerne sagde ved folkeafstemningen den 2. juni med et lille flertal nej til Maastrichtaftalen. Siden er der både i Danmark og i en lang række af de øvrige medlemslande udfoldet store anstrengelser for at bringe Europa ned på jorden, så det kan ses og forstås. Den nye regering har et godt afsæt for den forestående EF-debat i den enighed, 7 partier her i Folketinget har opnået om Edinburghaftalens indgåelse.

Det er vigtigt at slå fast, at grundlaget for folkeafstemningen er et andet end det, vi stemte om sidst. Nogle har sarkastisk sagt, at det er en sygeeksamen, vælgerne skal op til. Det er det bestemt ikke. Den 2. juni gjaldt det Maastrichtaftalen uden indskrænkninger. Ved den kommende folkeafstemning, som formentlig kommer i maj måned, er det Edinburghaftalen, der er grundlaget. Aftalen fra Edinburgh lever op til de danske krav om en juridisk bindende aftale, der på samme måde som Maastrichtraktaten gælder uden tidsbegrænsning.

Aftalen betyder, at målsætningen for EF-unionen ikke har virkning for Danmark på følgende områder:

Danmark deltager ikke i den fælles mønt og den fælles centralbank. Det antaster dog ikke, at Danmark fastholder sin centrale placering i fastkurssamarbejdet.

Danmark deltager ikke i en fælles forsvarspolitik eller fælles forsvar.

Danmark har ingen forpligtelser i forhold til unionsborgerskabet ud over nogle konkrete rettigheder, som vi allerede har gennemført eller frivilligt vil gennemføre, bl.a. valgretten for EF-borgere ved EF-Parlamentsvalg.

Det retlige samarbejde, som Danmark vil deltage i, er et samarbejde mellem suveræne stater, der bygger på enstemmige beslutninger. Det gælder bl.a. flygtninge- og indvandrerpolitikken.

Desuden er det mere af hensyn til den noget demagogiske debat op til folkeafstemningen den 2. juni præciseret, at EF-samarbejdet ikke på nogen måde antaster det danske sociale system og dets udvikling. Det samme gælder overførselsindkomstområder som folkepension. Det vil fortsat være et rent dansk anliggende.

Samtidig er det slået fast, at Danmark, som Socialdemokratiet har lagt meget vægt på, deltager fuldt og helt i det udvidede miljø-samarbejde og i arbejdet for at sikre lønmodtagernes rettigheder.

I tilknytning til den danske aftale har topmødet i Edinburgh taget det første skridt på vejen mod større åbenhed i EF-beslutningerne samt gjort nærhedsprincippet mere præcist og forpligtende. Det skal fastslås i den kommende danske ratifikationslov, som regeringen fremsætter her i tinget om kort tid, at det nationale kompromis, som det er tiltrådt af 7 partier i papiret »Danmark i Europa«, er grundlaget for og angiver perspektivet i den nye danske Europapolitik.

Det er helt afgørende for Danmark, at der stemmes ja næste gang, først og fremmest for at Fællesskabet kan sætte ind med en samordnet politik, der kan skabe arbejdspladser og erhvervsudvikling. Det er godt for den sociale velfærd i Europa. Vi skal forbedre den miljømæssige indsats inden for Fællesskabet. Det danske formandskab har allerede her i foråret taget vigtige initiativer til at styrke Fællesskabets indsats på områder, der er afgørende for beskæftigelsen.

Selv om statsministeren i sin åbningstale beskrev Danmark som et af de bedste samfund i verden – det er vi enige i – så overtager den nye regering et splittet land. Flere og flere danskere har ikke mulighed for at klare sig selv og deres familier. 795.800 mennesker rammes hvert år af arbejdsløshed i en kortere eller længere periode. 75.000–100.000 mennesker har reelt været ledige i så mange år, at der er stor frygt for, at de stødes ud af arbejdsmarkedet, hvis regeringen ikke tager de nødvendige initiativer til en ekstraordinær indsats for beskæfti-